

Zpravodaj

Společnosti přátel Itálie

rok: 2015 • ročník: XX • číslo: 2

Adresa redakce:

Brixho 21, 162 00 Praha 6
Mobil: 606 413 962

Internet:

prateitalie@seznam.cz
www.prateitalie.eu

Číslo účtu:

1937698369/0800

Odpovědný redaktor:

Rostislav Pietropaolo

Náklad:

750 výtisků

Sazba a tisk:

Firma KELOC PC, spol. s r.o.,
náměstí SNP 32, 613 00 Brno

Uzávěrka tohoto čísla:

30. června 2015

Epilog k oslavám 25. výročí založení Společnosti přátel Itálie

Když jsme s několika přáteli necelé 4 týdny po 17. listopadu dne 13. prosince 1989 ustavili přípravný výbor pro založení společnosti, naší pohnutkou bylo vědomí, že se otevírá prostor pro navázání na tisíciletou tradici česko-italských vztahů. Po jejich čtyřicetiletém útlumu jsme si jako jeden z cílů vytyčili oživení historické paměti. Bylo přirozené, že spoluzakladateli společnosti se stali pamětníci doby pulzujících italsko-českých vztahů v oblasti kultury mí tři vrstevníci Ilja Šetlík, Cyril Kříž a Bohumil Verner, kteří již bohužel nejsou mezi námi.

Ilja Šetlík byl vynikající novinář, který, jako dopisovatel Československé tiskové kanceláře zejména v letech, která předcházela Pražskému jaru, svými fundovanými články podstatně přispíval k šíření pravdivých informací o Itálii. Normalizace mu znemožnila v této záslužné práci pokračovat.

Ilju Šetlíka přípravný výbor pověřil předsednictvím ustavujícího valného shromáždění naší společnosti, které se konalo 7. června 1990 v kapli Italského kulturního institutu, která ani nestačila pojmout všechny účastníky. Pro přiblížení tehdejší atmosféry uvádím text jeho zahajovacího projevu.

„Vážení přítomní, dovoluji, abych vás uvítal na tomto našem ustavujícím shromáždění. Všechny nás pojí něco společného – jakási, řekl bych, biologická zvláštnost: každý máme kousek srdce transplantován někam do té půvabné země pod Apeninami, k níž nás váží vzpomínky, zážitky, citová pouta. Nejenom kvůli kouzlu benátských lagun, majestátu římského kolosea či skvostu ravennských mozaik. Každý tam máme nějaké přátele, lidi s otevřeným srdcem. Po dlouhá léta bylo obtížné, ba pro někoho i zcela nemožné, je navštívit, ač nám nabízeli své věhlasné pohostinství. Museli jsme škemrat u politických byrokratů o různé papírky, razítka, souhlasy, povolení. Chválabohu, to už skončilo. Nabytá svoboda se pro nás plasticky konkretizuje v možnosti jít prostě na Wilsonovo nádraží a u pokladny říci: „Pro-

sím, rychlík do Říma“, jako třeba do Benešova. Víme, komu za to vděčíme. Budeme toho pamětlivi i zítra, pozítří, v dalších dnech a týdnech, kdykoli nás napadne si pro ten kousek našeho srdce zajet do slunné země.

Je mi příjemnou povinností uvítat na našem shromáždění milé hosty: zvláště velvyslance Itálie v Praze pana Giovanniho Castellani – Pastorise, kulturního ataše pana profesora Flavia Andreise a další hosty z Itálie, dále vítám člena rady prezidenta České a Slovenské federativní republiky pana Jiřího Pelikána, prvního náměstka ministra zahraničí pana Ing. Roberta Harenčára, náměstkyni ministra zahraničí paní Dr. Věru Bartoškovou, pana Dr. Zdeňka Vanička, ředitele třetího teritoriálního odboru ministerstva zahraničí, pana Dr. Čestmíra Císaře, velvyslance se zvláštním posláním, a další pracovníky Federálního ministerstva zahraničí, vědeckého sekretáře a člena prezidia ČSAV prof. Martínka a pracovníky Čs. televize a ČTK“. Ilja Šetlík nás bohužel 17 dní před pátým výročím založení společnosti a 3 dny před svými sedmdesátými narozeninami navždy opustil.

Cyrl Kříž se svojí publicistickou činností velmi zasloužil zejména o popularizaci dějin česko-italských vztahů v časopise La vita Cecoslovacca a této práci se věnoval i poté, kdy byl v rámci normalizace odvolán z funkce kulturního ataše na československém velvyslanectví v Římě. Byl také neúnavným autorem článků s touto tematikou v našem Zpravodaji.

Dr. Bohumil Verner inicioval navázání partnerských vztahů mezi Prahou 1 a Trentem a každoroční účasti Hudby hradní stráže na oslavách patrona Trenta Svatého Vigilia. Škoda, že změny, kterými prošlo zastupitelstvo Prahy 1 způsobily, že současné zastupitelstvo o zásluhách naší společnosti při navázání tohoto partnerského vztahu neví.

Oslavy 25. výročí založení Společnosti přátel Itálie zahájila 26. 5. tisková konference, na kterou navazovala vernisáž výstavy fotografií a dokumentů o její mnohostranné činnosti.

Hlavními akcemi jubilea bylo dne 6. 6. VIII. valné shromáždění Společnosti přátel Itálie, přijetí jeho účastníků v historické budově Velvyslanectví Itálie, o které se spolu se zasvěceným výkladem postaral zástupce pana Velvyslance dr. Bartolomeo Lamonarca. Na závěr se v Italském kulturního institutu konal koncert árií z oper italských skladatelů. Všechny akce se uskutečnily pod záštitou a s finančním příspěvkem Velvyslanectví Itálie.

Valné shromáždění zahájil předseda SPI Petr Dostál přivítáním 43 delegátů a 17 hostů, mezi kterými byli dr. Bartolomeo Lamonarca, doc.dr. Světoslava Danešová z Ministerstva zahraničí ČR, prezident Italsko-české obchodní a průmyslové komory Gianfranco Pincirolí a ředitel Italského kulturního institutu dr. Giovanni Sciola, který přednesl pozdravný projev.

Foto: Jan Olša

Velvyslanec Itálie, Jeho Excelence Aldo Amati, poslal valnému shromáždění dopis s tímto textem: „Pro neočekávané osobní důvody Vám musím oznámit, že dne 6. června bohužel nebudu moci být přítomen na Vašem valném shromáždění zde v Praze. Velice mne to mrzí i proto, že jsem zcela rozhodnut posílit aktivitu Společnosti na všech úrovních. V každém případě však budou přítomni ředitel Kulturního institutu dr. Giovanni Sciola a můj zástupce Bartolomeo Lamonarca.

Chci Vám však dále oznámit, že ihned po letních prázdninách jsem se rozhodl navštívit některé pobočky Vaší společnosti v České republice (možná i dříve, pokud mi to mé závazky dovolí). Rád bych si udělal podrobnější představu o různých jejich činnostech a více spojil aktivity našeho velvyslanectví s činnostmi Společnosti. Musíme ve všech krajích České republiky obnovit strukturovanou a efektivní síť, jež nám umožní vést soustavný dialog. S tímto záměrem Vám sdělím první místo, kam se vydám, a bylo by dobré, kdyby se tak stalo za organizační podpory Společnosti. Se srdečným pozdravem Aldo Amati“

Čestný předseda Společnosti přítel Itálie Cavaliere Carlo Vender poslal valnému shromáždění dopis s tímto textem: „Vážený předsedo Petře Dostále, vážený místopředsedo Rostislave Pietropaolo, zasílám vám a celému dnešnímu shromáždění co nejsrdečnější pozdravy a ze zdravotních důvodů omlouvám svou neúčast. Zasedání dne 6. června 2015 bych se z povinnosti i s potěšením rád zúčastnil.

Foto: Jan Olša

Pětadvacáté výročí založení představuje v životě Společnosti událost hodnou veškeré úcty: je plná vzpomínek, milých osob, životních aktivit.

Je mi ctí, že jsem od 7. 6. 1990 italským členem Společnosti s členským průkazem číslo 1 a partnerem České republiky. Mezi našimi dvěma národy jsem pomohl uskutečnit řadu kulturních výměn. Z Itálie jsem přivezl do Prahy a naopak sbory a sólisty jak parmské, tak české i trentinské. Jen sbor Maddalene z Revò z provincie Trento jsem přivezl osmkrát. V roce 1984 jsem do Prahy přivezl sbor Giuseppe Verdi z Parmy a potom v roce 1990, u příležitosti založení Společnosti. Tentýž devadesátičlenný sbor pak do Prahy a do Mariánských Lázní. Bylo to více sborů, které jsme si v průběhu času vyměňovali, a to i se Slovenskem. I když má mysl je již unavena, nemohu nezpomenout přátele a spolupracovníky, z nichž někteří již mezi námi nejsou: vzpomínám na velikého přítele Dr. Antonína Rezka, ředitele československých lázní, Dr. Pavla Ecksteina, ředitele pražského Smetanova divadla a Národního divadla, prof. Přemysla Kočího, kardinála Františka Tomáška, Josefa Gregora, který mi na Pražském Hradě dne 10. července 1986 předal zlatou medaili za zásluhy v oblasti kulturních styků mezi Itálií a Československem s věnováním místopředsedy tehdejšího parlamentu Žalmana.

Opouštím drahé zesnulé a chci vyzdvihnout soustavné a dodnes vykonávané, účinné a prozíravé dílo zakladatele, předsedy a později místopředsedy Dr. Rostislava Pi-

Foto: Jan Olša

etroropaola. Velice se zasloužil o společnost, vzájemné výměny, kontakty atd. Nerad bych zapomněl pochválit další milé osoby, jakými jsou Eva Masinovská, Miriam Němcová, Dr. Kateřina Maýrová, Libuše Čechová-Vernerová a Vlasta Stadlerová. Ještě jednou se omlouvám za svou nepřítomnost a přeji vám do budoucna plodnou práci. Váš člen a přítel Carlo Vender“.

Zpráva o činnosti od VII. do VIII. valného shromáždění nemohla nereagovat na oba dopisy. **Jeho Excelence velvyslanec Aldo Amati** je osmým velvyslancem, se kterým naše společnost za uplynulých 25 let spolupracuje. Za 9 měsíců, které uplynuly od jeho příchodu do Prahy, jsme měli několik příležitostí, při kterých nás překvapil konkrétní představou o rozšíření a prohloubení spolupráce s naší společností a s jakou podporou můžeme z jeho strany počítat nejen na úrovni celostátního výboru, ale i na úrovni poboček. V tomto duchu vyzněl i jeho projev k účastníkům vernisáže výstavy, kterou jsme připravili v rámci oslav 25. výročí založení naší společnosti. Jeho záměr navštívit postupně naše pobočky, aby se seznámil s možnostmi přímé spolupráce s nimi, se díky návštěvě Jihomoravského kraje začal realizovat 15. července v Brně. Je na ostatních pobočkách, kdy budou na návštěvu pana velvyslance připraveny zajištěním účasti maximálního počtu členů, zejména však těch, kteří budou schopni a ochotni podílet se na realizaci této spolupráce, a jak ji budou umět využít ke zviditelnění pobočky a potřebnému posílení její pozice u městských i krajských orgánů.

Dopis našeho čestného předsedy Cavalierra Carlo Vendera mi usnadnil vysvětlení, co předcházelo založení naší společnosti. Lidé, které ve svém dopise vyjmenoval, byli svědky toho, s jakou odvahou dokázal rozvíjet kulturní styky s Československem i za politicky velmi nepříznivých podmínek, které panovaly v Československu před listopadem roku 1989. Carlo Vender pochází z chudého prostředí italských Dolomit v provincii Trento. Z instalatérského dělníka se po příchodu do Parmy vypracoval na jednoho z největších podnikatelů. Díky své lásce ke zpěvu se stal sponzorem a předsedou pěveckého sboru parmské opery a mužského pěveckého sboru ze svého rodného Ruma v Dolomitech. Při lázeňském pobytu objevil Československo jako ideální partnerskou zemi pro kulturní výměnu, které věnoval značné prostředky ze svého podnikání. Pozval mnoho českých i slovenských začínajících zpěváků, jako byla například Monika Brychtová, dnešní profesorka zpěvu na pražské konzervatoři, i významných operních zpěváků jako Gabrielu Beňačkovou, Petra Dvorského a řadu dalších na kurzy belcanta a později i k vystoupení v parmské opeře. Jím sponzorované výměnné zájezdy jeho sboru Maddalene umožnily mnoha mladým lidem z tehdejšího Československa navštívit Itálii. Nelitoval prostředků a týden po založení naší společnosti přivezl do Prahy již podruhé 90členný sbor Giuseppe Verdiho a ve spolupráci s orchestrem řízeným Miriam Němcovou uspořádal na počest založení naší společnosti velkolepý koncert v Praze a poté i v Mariánských Lázních. Jeho prostřednictvím jsme po založení společnosti navázali spolupráci s federací pěveckých sborů provincie Trento a s tamním kulturním střediskem Santa Clara. To vedlo k dalšímu rozšíření kulturních výměn i na výměn mezi školami.

Foto: Jan Olša

Když jsme se s několika přáteli, k nimž patřil i zde přítomný Pavel Kopp, sešli, abychom ustavili přípravný výbor pro založení naší společnosti, mohli jsme konstatovat, že nezačínáme od nuly. Logickým vyústěním přínosu Carla Vendera pak bylo, že se po založení naší společnosti stal jejím čestným předsedou.

V příštím čísle Zpravodaje zveřejníme některé další části ze zprávy přednesené na VIII. valném shromáždění.

Rostislav Pietropaolo

Usnesení VIII. valného shromáždění Společnosti přátel Itálie ze dne 6. 6. 2015

I. Valné shromáždění schvaluje

- zprávu o činnosti a o hospodaření odstupujícího výboru za období od VII. valného shromáždění do dnešního dne, přednesené statutárním místopředsedou PhDr. Rostislavem Pietropaolo, a uděluje odstupujícímu výboru absolutorium;
- zprávu revizní komise přednesenou její předsedkyní Ing. Vilmou Chládkovou;
- výši členských příspěvků i pro příští období stanovenou částkou 200 Kč s tím, že každý člen zváží své možnosti, jak finančně přispívat k dalšímu rozvoji činnosti společnosti i vyšší částkou; minimální částka pro studenty a důchodce je 100 Kč ročně.

II. Valné shromáždění vyslovuje poděkování

- velvyslanci Italské republiky v České republice Jeho Excelenci Aldo Amati za neformální zájem a podporu činnosti naší společnosti;
- řediteli Italského kulturního institutu Dr. Giovanni Sciola za spolupráci s naší společností;
- odstupujícím členům výboru za dobrovolnou a nezištnou práci pro rozvoj přátelských vztahů mezi občany a institucemi obou zemí a za naplňování programových cílů formulovaných ve stanovách společnosti;
- rodině Pietropaolo za nepřetržitou práci pro společnost od jejího založení.

III. Výboru ukládá

- podat Městskému soudu v Praze návrh na výmaz zápisu ve spolkovém rejstříku těchto zaniklých poboček:
 - Společnost přátel Itálie, pobočka Benešov IČ: 624 68 553
 - Společnost přátel Itálie, pobočka Beroun IČ: 475 59 322
 - Společnost přátel Itálie – Náchod IČ: 627 28 415
 - Společnost přátel Itálie – Teplice IČ: 637 88 381
 - Severočeská pobočka Společnosti přátel Itálie – Ústí nad Labem IČ: 227 66 103

- podat Městskému soudu v Praze návrh na změnu zápisu ve spolkovém rejstříku pobočky Liberec IČ: 720 53 071, která požádala o fúzi do celostátního výboru;
- zvýšit reprezentativnost společnosti nabídkou členství významným činitelům, kteří působí v oblasti česko-italských vztahů;
- podniknout kroky vedoucí k oficiálnímu uznání italské menšiny v ČR;
- podílet se na koordinačních poradách Velvyslance Itálie s představiteli institucí, které působí v oblasti česko-italských vztahů;
- dokončit aktualizaci databáze všech aktivních členů společnosti ve spolupráci se všemi pobočnými spolky;
- zajistit vytvoření nových internetových stránek společnosti a zajistit její prezentaci s využitím všech běžných nových medií a s použitím nových technologií;
- reorganizovat kurzy italštiny, nabídnout nové metody výuky a speciální kurzy podle přání našich studentů – např. intenzivní víkendové, firemní a tematické kurzy;
- nabídnout další služby – tlumočení, překlady, přípravu na jazykové zkoušky;
- zajistit nové sídlo společnosti, popř. pronajmout levnější prostory vhodné pro pořádání našich kurzů;
- zajistit kurzy vaření a prezentace a degustace typických italských produktů;
- získávat další spolupracovníky našeho Zpravodaje, dále zkvalitňovat jeho obsah i formu a postupně přejít na vydávání Zpravodaje pouze v elektronické podobě;
- pokračovat v přijímání nových členů a usilovat o dovršení celostátní působnosti společnosti;
- prozkoumat a podle zjištěných možností podniknout opatření k získání dotací k finančnímu zajištění vydavatelské činnosti z fondů EU;
- k finančnímu zajištění dalšího rozvoje činnosti se zaměřit na získávání sponzorských darů;
- koordinovat akce pražské pobočky s akcemi Italského kulturního institutu a Společnosti Dante Alighieri;
- rozvinout spolupráci s česko-italským Gymnáziem Ústavní;
- pokusit se vymoci dlužné členské příspěvky z minulých let;
- zrušit členství členům, kteří po dobu dvou let neplní základní členskou povinnost neplacením členských příspěvků.

IV. Všem pobočkám ukládá

- vyhledávat a navazovat přímé kontakty s odpovídajícími partnery v Itálii a usilovat o uskutečnění vzájemných výměn ve všech oborech společného zájmu;
- zintenzivnit vzájemnou spolupráci a výměnu informací;
- zajistit stálou aktualizaci členské databáze.

V. Všem členům ukládá

- podílet se podle svých možností náměty a aktivní účastí na činnosti společnosti;
- pokud se z jakéhokoliv důvodu nemohou na činnosti aktivně podílet, plnit alespoň základní členskou povinnost včasnou úhradou ročních členských příspěvků ve stanovené výši a podle svých možností i vyšší částkou.

Aktuálně k dění v Česku a v Itálii

Michaela Krčmová se ptá našeho spolupracovníka Josefa Kašpara z Říma.

MK: Proces privatizace českých tištěných médií pokračuje, vlastníkem vydavatelství Mafra je také současný český ministr financí Andrej Babiš, jehož vstup do politiky je často srovnáván se vstupem „na hřiště“ italského premiéra Silvia Berlusconiho. Je to srovnání opodstatněné?

JK: To je pro mě obtížná otázka, protože znám Berlusconiho i osobně, zatímco pana ministra Babiše znám pouze z televize a z rozhovorů v tisku. Řekl bych, že v některých věcech se jejich případ podobá a v některých je zásadní rozdíl. Berlusconi je rozený prodejce, který je schopen prodat cokoli komukoli a jako každý prodejce se snaží svému potenciálnímu klientovi zalíbit. Velmi dobře totiž instinktivně cítí, co si průměrný Ital přeje a co by chtěl mít. Ale když se náhodou stane, že někoho nepřesvědčí, tak se urazí a považuje to za velkou nespravedlnost. Zatímco můj dojem z ministra Babiše je jiný. On dobře ví, co chce, a zda je někomu sympatický nebo nesympatický je mu v podstatě jedno. Samozřejmě, že jeho vstup do politiky připomíná Berlusconiho příklad a oba představují konflikt zájmů politiky a podnikání. Itálie je jak známo stavovská země, kde na sebe běžně slovně útočí levicoví a pravicoví novináři. Pokud je však napadne některý z politiků, dokážou se semknout a navzájem bránit. Proto také Berlusconi nemohl některé věci provést. Všechny tři velké deníky Corriere della Sera, La Stampa a La Repubblica byly totiž zásadně proti němu, takže pokud se týká tisku, neměl to nikdy lehké. V oblasti televizního trhu po jistou dobu ovládal vedení pěti celostátních kanálů z celkových sedmi. Ale i ti, kteří byli nuceni opustit obrazovku, zůstali v redakcích a dokázali vsunout do programu

či zpravodajství kritiku. Berlusconi zavedl také do mediálního prostředí jednoduchý a srozumitelný jazyk. Tím, že začal používat fotbalovou novinářskou hantýrku, přiblížil politiku každému člověku. O fotbal se totiž v Itálii zajímají všichni, od poslední dámy v kuchyni až po univerzitního profesora, u každého politika se ví, jakému fotbalovému klubu fandí. A řekl bych, že je to dobře, protože do roku 1994, než Berlusconi vstoupil do politiky, ani novináři často nevěděli, o čem politikové mluví. A je tu ještě jedna důležitá věc: Ex Cavaliere rozdělil Itálii na své vášnivé příznivce a odpůrce, polarizoval italskou politiku a zjednodušil spektrum politických stran. I v tom pochopil mentalitu svých krajanů, Italové musí pořád někomu či proti někomu fandit, jinak je to nebaví.

MK: Evropa stojí před silící vlnou uprchlíků, kteří z Blízkého východu a Afriky směřují na její území. Itálie se stala díky své geografické poloze nárazníkem a současně bránou, kterou imigranti procházejí dál. To s sebou nese ohromnou zátěž logistickou, zdravotní i finanční. Česká republika jako členská země EU odmítá uprchlické kvóty a žádá komplexní řešení celého problému novodobého stěhování národů. V jaké situaci je Itálie a jak se jí daří apelovat na jeden z principů existence EU, totiž na solidaritu mezi členskými státy?

JK: Řekl bych, že současná dramatická situace s uprchlíky má své velmi negativní aspekty, ale i jednu pozitivní stránku a tak začnu u ní. Evropské unii byla konečně stržena rouška pokrytectví, krásných projevů o solidaritě, vzájemnosti a evropanství. Ukázalo se, že při první skutečně zatěžkávací zkoušce převládá zájem národního státu. A že bude zapotřebí skutečně celou Unii od základů přepracovat, jinak to neskončí dobře. V Itálii, která byla po desetiletí jednou ze zemí, které nejvíce usilovaly o evropskou integraci, to způsobilo obrovské zklamání. Nahrálo to těm, kteří jsou nazýváni populisty, antieuropeisty, apod. A jejich popularita rychle roste. Bývalý předseda Evropské komise a dvojnásobný premiér Romano Prodi poznamenal hořce v jednom rozhovoru: „Dnešní Evropa je něco úplně jiného, než jsme si přáli“. Negativní aspekt představuje hlavně tragický osud lidí utíkajících před občanskou válkou, pronásledováním a hladem. S ním se Itálie potýká a nedělá si iluze, že se při jednáních v Bruselu může stát něco, co jí skutečně pomůže. Také postup italských orgánů má velké nedostatky. Určitá úleva přichází díky přístupu italského vojenského námořnictva, kterému se během posledních týdnů daří potápět plavidla a čluny, na nichž se předtím nacházeli uprchlíci. Pak není možné jich opakovaně použít k přepravě. Podle mého názoru je nejhorší, že většina evropských (včetně italských) politiků neřekne lidem pravdu, že ve světě je aktuálně 60 milionů lidí na útěku. Turecko má na svém území 4 miliony uprchlíků, Tunisko s 11 miliony obyvatel jich hostí milion. A uprchlíci se snaží dostat nejen do Evropy, ale i do Austrálie či USA. Představa, že něco takového lze zastavit postavením plotu, ostnatým drátem či námořní blokádou, je iluze. Není to momentální krizová situace, ale problém strukturální.

Je nutné zabývat se jím racionálně, bez emocí a s vědomím, že bude trvat roky, než se situace uklidní, a že žádné zázračné řešení stejně neexistuje.

Michaela Krčmová

Za jedno euro autobusem z Říma do Milána

Společnost Megabus, která se zrodila v roce 2003 v USA, přišla i do Itálie. Od 24. června pravidelné autobusové linky spojují 13 italských měst: Benátky, Padovu, Veronu, Milán, Turín, Janov, Boloňu, Florencii, Pisu, Sienu a Řím. Megabus je součástí holdingu Stagecoach Group a provozuje low-cost linky mezi 110 lokalitami v USA, Británii a Severní Evropě. Šéf italské odbočky Carlo Baggiani říká: „Zůstaneme věrni své politice nízkých tarifů. Rezervace se provádějí on-line a kdo si koupí jako první jízdenku na určitý den a hodinu, zaplatí jedno euro. Ale i ti, kteří si jízdenku koupí na poslední chvíli, nezaplatí více než 15 euro.“ Od konce června by jízdenky mělo prodávat 7 cestovních kanceláří ve městech, která jsou napojena na síť. Tarif je velmi výhodný, protože vlak na stejné trati stojí od 30 do 95 euro.

Megabus koupil pro italské linky 23 nových velkých autokarů. Cena jednoho je 500 000 EURO. Tarif je nízký, protože vozidla jsou velká – pojmu 87 cestujících a poskytnou nezbytný komfort: bezplatné wi-fi, přívod elektrického proudu, klimatizaci a WC. Všechny mají klasickou tmavomodrou barvu.

Svaz autodopravců, pro jehož členy je Megabus silná konkurence, neprotestuje: „Autobusy dopravují na dálkových spojích více než 10 milionů cestujících ročně a existuje prostor k dalšímu růstu. Naše firmy odolaly krizi bez státní pomoci. Vozový park je moderní – v průměru jsou naše autobusy staré 5 let, a tak se příchodu Megabusu nebojíme“, řekl předseda svazu Nicola Biscotti.

Rozšíření linek do jižní Itálie je prozatím odloženo na neurčito.

Josef Kašpar, Řím

Úžasný ohňostroj v Benátkách. Festa del Redentore

Jde o jeden z nejvýznamnějších svátků v Benátkách. Jeho tradice sahá až do roku 1576. Svátek Spasitele se slaví jako vzpomínka na morovou epidemii, která postihla město v letech 1575 až 1577. Tato epidemie usmrtila podle dobových pramenů až třetinu obyvatelstva. Benátský Senát požádal o pomoc Boha a zároveň slíbil po-

stavit na ostrově Giudecca chrám zasvěcený Kristu Spasiteli. Stejně tak slíbil každoročně uspořádat na ostrov průvod obyvatel města.

Kostel, celým názvem Basilica del Santissimo Redentore (Bazilika Nejsvětějšího Spasitele), byl postaven mezi léty 1577 a 1592 podle projektu architekta a teoretika Andrea Palladia, jenž byl od roku 1570 hlavním architektem Benátské republiky. V kostele se nacházejí díla umělců, jako jsou Domenico Tintoretto, Paolo Veronese, Pietro della Vecchia, Palma il Giovane, Alvise Vivarini či Francesco Bassano.

Festa del Redentore se slaví vždy 3. sobotu v červenci. Letos svátek připadá na sobotu 18. a neděli 19. července. Podle tradice se začíná při západu slunce plnit záliv sv. Marka lodími všeho druhu. Bývá jich kolem dvou tisíc a jsou slavnostně vyzdobeny. Benátčané na jejich palubách konzumují bohaté večere na bázi typických benátských pokrmů. Ti, co nejsou na lodích, se shromažďují na Piazzettě San Marco nebo sedí v restauracích či na nábřežích, tak, aby měli výhled na ostrov Giudecca. Všichni čekají na velkolepý večerní ohňostroj, který je vyvrcholením oslav.

Ten začne krátce před půlnocí. Pyrotechnici ho odpalují z pontonů u ostrova San Giorgio Maggiore. Přístav svatého Marka a jeho okolí se tak stávají jedním z nejúžasnějších míst na světě. Lidé zpívají a tančí až do úsvitu a během toho všeho prolouvají městem lodíky, které jen dokreslují působivou a podmanivou atmosféru.

Foto: flickr.com Jean-Pierre Dalbéra CC BY 2.0

Foto: flickr.com Gianni Torre CC BY-SA 2.0

V neděli se obyvatelé Benátek a návštěvníci vydávají na ostrov Giudecca do kostela Redentore. Spojení přes kanál Giudecca, tj. čtvrtí Dorsoduro a její část Zattere a ostrovem, je zajištěno pontonovým mostem, postaveným speciálně pro tuto příležitost. V minulosti tento most tvořily vždy gondoly, seřazené vedle sebe. V dnešní době, kdy přes most proudí tisíce a tisíce návštěvníků dostala přednost moderní technika.

Miloš Křepelka

Další informace a zajímavosti o Benátkách najdete na adrese www.doBenatek.cz

Delegace Plzeňského kraje navštívila partnerský region Trentino

Ve dnech 9. až 12. 6. navštívila partnerský region Trentino delegace Plzeňského kraje vedená hejtmanem Václavem Šlajsem. Cílem cesty bylo posílení spolupráce mezi městy.

První setkání se uskutečnilo na úřadu autonomní provincie **Trento**, kde delegaci přivítal ředitel úřadu Raffaele Farella. Za prezidenta provincie delegaci přijala radní pro vědu, vzdělávání a mezinárodní spolupráci Sara Ferrari, která představila region

a nabídla možnost spolupráce v oblasti školství. V oblasti cestovního ruchu a kultury byla projednána spolupráce s ředitelem odboru turismu a zahraničních vztahů. Další setkání, které by mohlo přinést konkrétní obrysy spolupráce, bylo předběžně naplánováno na dny, kdy se Plzeňský kraj bude prezentovat na výstavě EXPO v Miláně.

Hejtmana Václava Šlajse, náměstkyně Ivo Grünera a Jiřího Stručka přijal také starosta Trenta Alessandro Andreatta v překrásném renesančním paláci Geremia. Krátce představil město a zmínil důležité instituce, kterými jsou Tridentská univerzita a také místní muzea, která jsou častým cílem turistů. Dále se debata nesla ve znamení výměny zkušeností při čerpání evropských peněz nebo možností, jak zvýšit zájem turistů o návštěvu města. Večer delegace navštívila etnografické muzeum v **San Michele**, kde se uskutečnil koncert smíšeného sboru z Železné Rudy.

Následující den byla na programu setkání se starosty menších měst, nejprve přijetí starostou města **Aldeno**, panem Emilianem Beozzo. Toto město má partnerský vztah s šumavskou Železnou Rudou. Cílem setkání bylo zejména podpořit partnerství obou měst. Aldeno je zaměřeno více na zemědělství, zejména pěstování vinné révy a jablek. Každoročně se zde také pořádá soutěž vinařů z Evropy a celého světa s názvem Merlot.

Starosta města **Ledro**, pan Renato Girardi, připomněl společnou historii města s Českou republikou, neboť město patří do oblasti, ze které byli za první světové války obyvatelé deportováni právě do Čech, protože tímto místem procházela fronta. „*Oblast kolem Ledra má s Čechami mnoho společného. Přátelství lidí, kteří byli vystěhováni z Itálie a Čechy, u kterých byli ubytováni, se přenáší na další generace a trvá dodnes,*“ potvrdil bývalý radní pro kulturu pan Pelegrini. Zástupce Plzeňského kraje požádal, zda by pomohli s pátráním po lidech, kteří tehdy pracovali v plzeňských Škodových závodech, a o nichž se jim zatím nepodařilo nic zjistit.

Ve městě **Arco** uctili členové delegace Plzeňského kraje památku čtyř popravených československých legionářů, kteří bojovali proti rakousko-uherské armádě. Památník ve městě připomíná Antonína Ježka, Karla Nováčka, Jiřího Schlegla a Václava Svobodu, kteří bojovali jako příslušníci 33. pluku Československých legií a padli do rakouského zajetí v průběhu bojů na Doss Alto.

Z podkladů Ing. Aleny Svobodové, vedoucí odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu krajského úřadu Plzeňského kraje, zaslaných s poděkováním za pomoc při přípravě návštěvy delegace do oblasti Trentina zpracoval

Rostislav Pietropolo.

K & K – František Krátký a Pavel Kopp, dva pohledy na Itálii. Sto let fotografie v záběrech dvou českých fotografů.

TISKOVÁ ZPRÁVA

24. září 2015 v 18.00 bude zahájena v Museo di Roma in Trastevere fotografická výstava "K & K – František Krátký e Pavel Kopp, due sguardi sull'Italia. Un secolo di fotografia nelle immagini di due boemi".

Cílem výstavy je konfrontovat 40 italských záběrů známého českého fotografa a malíře Františka Krátkého, který žil na přelomu 19. a 20. století, se stejným množstvím fotografií současného známého českého fotografa Pavla Koppa, v jehož momentkách je možno vycítit silné pouto k Itálii, kde v devadesátých letech pracoval v diplomatických službách nově vzniklé České republiky.

Při srovnání fotografií obou umělců je vidět tématickou podobnost a prostředí, a to s časovým odstupem téměř sta let tak, že divák vnímá urbanistické a sociální změny ve vybraných místech italského poloostrova. «S odstupem jednoho století» vysvětluje Cesare Colombo, známý italský fotograf a kurátor výstavy, «nám oba autoři dovolují zajímavé umělecké a lidské srovnání teritoria a společnosti naší země. Konfrontace podobných subjektů nás nutí přemýšlet o vizuálních konstantách v čase, a to jak našich gest, tak našeho chování».

Z venkovské krajiny k náměstím, ze zákoutí dvorků Itálie "zašlých časů", je divák zatažen do přediva lidských osudů prezentovaných jen v náznacích, které oživují portréty mužů, žen a dětí, zachycené na záběrech obou fotografů prezentovaných na výstavě.

Černobílé stereozáběry Krátkého, vylepšené jemným ručním transparentním kolorováním, vytvořené v jeho reportáži z r. 1897, představují sugestivní zachycení cesty umělce do řady italských měst: Roma, Firenze, Pisa, Genova, Torino, Milano, Venezia e Verona.

Po mnoha letech byly jeho fotografie nalezeny a zachráněny Pavlem Scheuflerem (1950) fotografem a historikem fotografie z Prahy. Jeho archiv obsahuje velké množství záběrů České republiky a jejího hlavního města, které restauruje, digitalizuje a zveřejňuje už na cca 60 tématických výstavách.

Potom cca sto let po Krátkém přichází Pavel Kopp, který obnovuje pohledy na Bel Paese a nabízí záběry s velkým emočním nábojem a značnou přirozeností. Tento umělec předkládá veřejnosti reprezentační mozaiku výrazů a tváří národa charakterizovaného jednotou svých kulturních a sociálních rozdílů. Autor knihy "Chvilky s Itálií", kde zobrazení protagonisté jsou přiblíženi texty českého spisovatele a herce Miroslava Hornička, bude přítomen na vernisáži výstavy, kterou organizuje Museo di Roma in Trastevere ve spolupráci s Centro di Ricerca e di Archiviazione della Fotografia di Spilimbergo (PN).

Výstavu bude možno navštívit až do 15. listopadu 2015 v Museo di Roma in Trastevere, piazza S. Egidio 1/b.

Otevírací doba:

Úterý až neděle 10.00–20.00 hod.

info 060608 / museodiromaintrastevere.

Zahájení výstavy:

Čtvrtek 24. září v 18.00 za přítomnosti fotografa Pavla Koppa, historika fotografie Pavla Scheuflera a kurátora Cesare Colomba.

KORUNOVAČNÍ JÍZDA KARLA IV. PŘED 660 LETY

Než Karel IV. z tábora na vrchu Monte Mario vstoupil 5. dubna roku 1355 do Říma, cestoval šest měsíců, aby byl na Boží hod velikonoční v bazilice svatého Petra pomazán a korunován císařem Svaté říše římské společně se svou třetí manželkou Annou Svidnickou, budoucí matkou Václava IV. Korunovační bohoslužbu sloužil ostijský biskup, kardinál Pierre de Colombiers, a poté se průvod vydal na triumfální pochod městem. Od této události letos uplynulo 660 let.

Začátek korunovační jízdy

Družina tří set jezdců se symbolicky 28. září 1354 vydává po karolínské stezce na korunovační jízdu a prvními zastávkami jsou říšská města Norimberk, Sulzbach a Řezno. Tam je třeba vykonat nejnnutnější administrativní záležitosti a zajistit správu

země během dlouhé panovníkovy nepřítomnosti. Současně je výprava pobízena ke spěchu, aby překročila Alpy, než začne padat první sníh a horské průsmyky se stanou neschůdnými. Vzhledem k tomu, že ještě není jasné, zda se císařská korunovace uskuteční, cestuje Karel IV. bez arcibiskupa Arnošta z Pardubic a bez královny. Julské Alpy překračuje u severoitalské Gemony a 14. října slavnostně vjede do ulic města Udine, kde ho přivítá akvilejský patriarcha, Karlův nevlastní bratr Mikuláš Lucemburský, který v tu dobu sídlí na udinském zámku.

Viscontiové pro císaře

Mikuláš mu po uvítání sdělí důležitou zprávu o úmrtí milánského arcibiskupa Giovanniho Viscontiho, který různými prostředky bránil vytvoření lucemburského panství v Toskánsku i samotné Karlovi korunovaci. Otevřela se tím možnost dalšího vyjednávání se třemi dědici milánského signora včetně získání železné koruny Lombardie, v níž je údajně roztaven hřeb z Kristova kříže. K družině se přidávají další šlechticové i církevní hodnostáři včetně akvilejského patriarchy a doprovází panovníka do Milána. V době Karlova pobytu zůstaly brány lombardské metropole uzavřeny, zástupci urozených rodů vzdávali hold budoucímu císaři a vše vyvrcholilo na svátek Klanění tří králů. V bazilice svatého Ambrože, nejvýznamnějším milánském středověkém chrámu 6. ledna roku 1355 arcibiskup Robert Visconti korunoval Karla IV. italským králem podle tradice, kterou na italském území zavedli langobardští králové. Výprava po týdnu opouští Milán směrem na jih do Toskánska a papež Inocenc VI. dává z Avignonu konečný souhlas s korunovací císařskou.

Zastavení v Pise

Karlův dědeček, císař Jindřich VII. táhl v roce 1310 do Toskánska, aby tam vybudoval nové lucemburské panství, které později získali jeho syn i vnuk. Proto se v Pise Karlova družina zdržela dva měsíce a přijela sem také královna i pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic. Město mělo pro panovníka zvláštní význam. V pisánské katedrále je v mramorovém sarkofágu pochován Jindřich VII., který se stal pro italské intelektuály na přelomu 13. a 14. století nadějí na mírové sjednocení Itálie. Tato očekávání se později přenesla i na Karla IV., který od básníka a diplomata Francesca Petrarce obdržel na toto téma několik dopisů. Ale rodící se síla evropských monarchií tyto sny o obnovení Římského impéria definitivně pohřbila. Karel IV. si byl změny dobře vědom a jako pragmatický politik dal přednost budování středoevropského království na základech přemyslovského státu před nereálnou obnovou antické říše.

Avignonské papežství a Řím

Papežové sídlící v Avignonu a podporující francouzského krále se obávali převzetí moci císařů nad věčným městem. Také Karel IV. byl papeži zavázán k tomu, že se zdrží v Římě jediný den v hodnosti císaře a proto ještě před korunovaci navštívil v přestrojení za obyčejného poutníka nejdůležitější chrámy. I když máme k dispozici mnohá přímá i nepřímá svědectví o Karlově císařské korunovaci, nikdo z kronikářů se nezmínil o tom, kdo přivezl do Říma císařskou korunu, která předtím patřila Ludvíku Bavorovi. Dnes je historická koruna vystavena ve vídeňském Hofburgu a poslední vyrobená replika je k vidění na hradě Karlštejně, který byl vybudován právě pro uchování korunovačních klenotů a jiných posvěcených předmětů. Před šesti sty šedesáti lety získal Karel titul „Karel Čtvrtý, z Boží milosti císař Římanů, vždy rozmnožitel říše, a král Český“. Ke svému postavení měl ty nejlepší předpoklady, které dostal do vínku od svých předků z lucemburské a přemyslovské dynastie, výchovou na nejlepším dvoře tehdejší Evropy ve Francii a možností získávat bohaté diplomatické, státnické i vojenské zkušenosti. S bitvou i reálnou politikou se setkal už ve třicátých letech 14. století, kdy jako patnáctiletý princ přijel do Toskánska za svým otcem Janem Lucemburským a poprvé se tak seznámil s Itálií.

Český rozhlas odvysílal dokument o Karlově první římské jízdě natočený na autentických místech v Itálii.

Michaela Krčmová

Sbohem, condottiere!: Deník cesty Simonetty Buonaccini

Jiří Lojín – recenze knihy Nelly Mlsové

Literatura – nejen česká – je plná zapomenutých a polozapomenutých autorů i spisovatelů, jejichž dílo nebylo za jejich života doceněno. Jejich existence znamená pro literární vědce obrovský prostor k bádání a lze tedy označit společenstvo zapadlých autorů a jejich objevitelů za jakýsi druh symbiózy. Nella Mlsová ve své publikaci *Sbohem, condottiere!: Deník cesty Simonetty Buonaccini* připomíná meziválečnou autorku, která, navzdory italsky znějícímu pseudonymu, pochází z Čech.

Žena, která si zvolila cizokrajnou přezdívku, měla celou řadu dalších jmen – narodila se jako Ludmila Šebestová, po první svatbě se stala Dobiášovou, po druhé Bučanovou. Po jistou dobu používala umělecké jméno Atsebešová. Spletité bludiště jmen Ludmily Bučanové se badatelům musí jevit jako džungle plná nástrah a potenciál-

ních dobrodružství. Nella Mlsová není jediným autorem, zabývajícím se osobností Ludmily Bučanové, pomineme-li články meziválečných publicistů, vztahujících se k její umělecké tvorbě, šlo převážně o práce vědecké. Výjimku tvoří kapitola knihy *Utajené životy slavných Češek, nazvaná Krásná paní Šimonka*, kterou v loňském roce vydala Martina Bittnerová. Nella Mlsová Martině Bittnerové vytýká zjednodušené závěry týkající se psychologie autorky. Je pravda, že krátké představení života Ludmily Bučanové a jejího díla i volba jejích pseudonymů k formulování unáhlených závěrů láká. Kniha Martiny Bittnerové je spíše určena laickým čtenářům a trocha fabulace zvýší její přitažlivost. Publikace *Sbohem, condottiere!* však k látce přistupuje zcela jiným způsobem.

Hlavním cílem knihy je zveřejnit zápisky, které Ludmila Bučanová pořídila při příležitosti svých cest na jih. Úvodem Nella Mlsová seznamuje čtenáře krátce s osobností autorky, nepouští se však na tenký led spekulací, uvádí pouze strohá fakta. Důležité jsou okolnosti, za jakých zápisky vznikly, a zdůraznění vlivů zaznívajících ve zkoumaném textu. Originál rekonstruovaného textu se nachází na rubové straně 476 fotografií a pohlednic, které, jak připomíná Nella Mlsová, tvoří i inspirační rámec. Použití fotografií svědčí o odstupu, s jakým autorka svůj cestopis psala, dnešní technika by Ludmile Bučanové umožnila psát on-line blog.

Kniha pokračuje vlastním textem, který bychom snad mohli nazvat cestopisem. Nejde však o popis navštívených míst, zprávy o setkání s lidmi či reportáž z muzeí, ale o zachycení vnitřních pocitů. Můžeme si představit autorku cestující vlastním nitrem, čtenář poznává spíše ji, než cizí kraje. Přesto i v tak subjektivním textu lze najít zmínky o aktuálním dění, například o zvedající se vlně nacizmu v Německu a Itálii a o obstrukcích na některých hraničních přechodech. Cestopisné texty jsou tři – *Jižní kříž*, *Na Canalle Grande* a *Sbohem, condottiere*. Přepsání textů z lístků do souvislého celku dílo zpřehledňuje, vymizí však kouzlo neobvyklé formy, zvýrazňující autorčin

vnitřní svět, a vizuální vnímání spojené s výrazným smyslem pro poetiku. Jednotlivé části uvádí mapa s označením míst, z nichž pocházejí pohlednice a fotografie. Autorka studie pomocí poznámek přiřadila jednotlivé fragmenty příslušným obrázkům.

V části *Kritický aparát* vysvětluje Nella Mlsová význam poznámek v textu, klíč, jakým fotografie a pohlednice rozděluje a vkládá jejich čísla do textu. Pokud si tyto vysvětlivky čtenář najde dříve, než se pustí do textu Ludmily Bučanové, ušetří si tápání ve významu značek. Do této části patří i velmi podrobné vysvětlivky vztahující se nejen k samotné tvorbě autorky, ale i k tehdejší osobnostem a reáliím. Nalezneme zde i zdůvodnění odchylek mezi současným vydáním a edicí rukopisu, kterou provedl Július Bučan a Pavel Eisner. Seznam fotografií obsahuje nejen popis toho, co zobrazují, ale i jejich další atributy – barvu, typ inkoustu a podobně. Některé z pohlednic najdeme v knize přetištěny, bohužel se jedná pouze o výběr, zejména těch, které se více vztahují k textu na nich, nebo těch, na nichž je zobrazena autorka či její manžel.

Knih *Sbohem, condottiere!* představuje zajímavé dílo dnes už téměř zapomenuté české meziválečné autorky, jejíž práce tkvěla zejména v oblasti poezie. Jde o zcela objektivní pohled, nespekuluje, konstatuje fakta. Díky práci literárních vědců má i autor, jehož hvězda na nějakou chvíli zapadla, naději, že se opět dostane do povědomí čtenářů. A vzhledem k formě vydání knihy Nelly Mlsové se může osobnost Ludmily Bučanové, či chcete-li Simonetty Buocaccini, přiblížit i lidem, kteří se spíše věnují beletrii než vědeckým pojednáním.

MLSOVÁ, Nella. Sbohem, condottiere!: Deník cesty Simonetty Buonaccini. 1.vyd. Liberec: Bor,2015, 248 s. Jazyky a texty. ISBN 978-80-87607-41-1.

Místa mému srdci blízká v proměně času

Jsem tak trochu světoběžník, ale jen zřídka se vracím na stejné místo. Existuje přece tolik destinací, které by člověk chtěl vidět! Výjimkou je ostrov v Neapolském zálivu s trochu medicínským názvem, za který vděčí četným minerálním pramenům. Ale ani turista trpící ischiasem často neví, jak má italské slovo Ischia správně vyslovit. Vypravuji se sem obvykle v květnu, kdy je tady podle mě nejkrásněji. Je to požitek pro všechny smysly: intenzivní zeleň kopců hustě porostlých piniemi, vějíře palem a banánovníků, štíhlé kaktusy a citrónovníky s dozrávajícími plody a do toho rozvoněný jasmín, růže všech barev, bugenvílie, žlutý vřes... Už se nemůžu dočkat, až nastoupím na trajekt a po hodině jízdy se nadechnu té typické vůně, zrelaxuju se a zbavím pozimní únavy i počínajícího ischiasu.

Letos se mi příjezd nečekaně zkomplikoval. Spěchala jsem z neapolského letiště Capodichino, abych stihla obvyklou lod' v deset večer, jenže ouha, bylo mi řečeno,

že počet spojení byl redukován a podle nového jízdního řádu právě ten den vstupujícího v platnost trajekt vyplouvá až o půlnoci. V tak pozdní noční hodině jsem si ani nemohla dopřát rituál pozdravení se s Aragonským hradem, majestátně střezícím vjezd do přístavu Ischia Porto. Venku foukal tak studený vítr, že mi bylo zima i ve větrovce, a navíc jsem musela zvonkem vzbudit majitele rodinného hotýlku, kde mám vždy rezervovaný pokoj. Konečně jsem ulehla ke spánku, když venku začalo bouřit a spustil se liják.

Ale už druhý den dopoledne vysvitlo slunce, a tak jsem hned vyrazila do termálního parku Negombo v zálivu San Montano. Do tohoto místa jsem se zamilovala už při své první návštěvě ostrova před téměř dvaceti lety a od té doby se sem každoročně vracím. Park byl založený původně jako botanická zahrada, dnes je v této scenérii vzácných stromů a květin malebného zálivu roztroušeno mnoho termálních bazénů a bazénků s různými léčebnými účinky. Je to příklad jedinečnosti tohoto italského ostrova – spojení lázeňské terapie s klasickou dovolenou u moře. A že je to terapie skutečně účinná není pochyb, když zde pobývalo tolik slavných lidí až z daleké Ameriky, například herečka Elisabeth Taylor.

Zpáteční cesta pěšky ke stanici autobusu bývá pro mě příjemnou procházkou po promenádě malebného městečka Lacco Ameno, se zmrzlinou, nahlížením do výkladů klenotnictví, zastávkou u známého „Hříbu“. Hlavní ulice „Corso Angelo Rizzoli“ nese jméno po významném filmovém producentovi, který toto místo v šedesátých letech minulého století učinil dostaveníčkem smetánky a lidí ze showbyznysu z celého světa. O slavné minulosti se návštěvník může přesvědčit na vybledlých fotografiích muzea filmu ve Villa Arbusto, zatímco archeologické muzeum hned naproti uchovává nálezy z dávné minulosti ostrova, osídleného poprvé řeckými mořeplavci. A na malebném náměstíčku si za mohutného křiku hrají děti jako v dobách, kdy neexistovaly počítače a internet.

Jenže internet (naštěstí) existuje, a tak si večer snáším do lobby s připojením na wifi svůj laptop, abych vyřídila alespoň nejnnutnější pracovní záležitosti, taková už je v dnešní době dovolená. V hotýlku tou dobou tráví dovolenou převážně němečtí turisté, pro mě už většinou známé tváře, a padrone, pan Giuseppe, jim servíruje nápoje a živě s nimi rozpráví až do pozdních hodin, samozřejmě německy. Němčina nadále zůstává nejrozšířenějším cizím jazykem na tomto ostrově, hoteliéři si váží přízně německých turistů, kteří sice patří k šetřivějším, zato stálým, a Ischii milují, což dokazují i tím, že se snaží komunikovat italsky. Mimochodem i paní kancléřka Angela Merkel jezdí na Ischii trávit dovolenou. Nebyla jsem toho svědkem, ale prý na ostrov cestuje linkovým aliscafem a při večerní procházce neodmítne žádost o autogram. Napadá mě ironická poznámka o nákladných dovolených jistých českých politiků v ne tak dávné době a jejich soukromých cestách státními aeroplány, ale nebudu kazit tuto vzpomínkovou idylku.

To italští turisté jsou značně vrtkavější. Zpravidla se svou dovolenou na Ischii „strefím“ do 2. června, italského státního svátku, kdy si mnoho Italů dopřává ponte, tedy prodloužený víkend. A že si tedy dopřávají požitky plnými doušky, krize nekriže. Jenže zdání klame. Překvapilo mě, když mi pan Giuseppe svěřil, že musel propustit svou dlouholetou servírku, paní Alessandru, a učinit další úsporná opatření. Je mu už pětasedmdesát a je vidět, že ho práce baví. Začínal v tomto oboru podnikat v roce 1962 se dvěma pokoji, které adaptoval ve zděděné nemovitosti. Dnes jeho rodina vlastní hotel se čtyřicátkou pokojů v klidné lokalitě kousek od přístavu se zahradou s termálním bazénem. Vzhledem k tomu, že sezona trvá jen několik měsíců, je třeba, aby podnik během ní „pracoval“. Jenže to není tak jednoduché. Zatímco dříve měl majitel hotel plně zarezervovaný na celý červenec i srpen už dlouho

dopředu, v posledních letech tomu zdaleka tak není. Příčinou je údajně skutečnost, že Italové vzhledem ke krizi opravdu šetří a navíc roste levná konkurence v podobně různých penzionů B&B a internetových rezervačních portálů, které umožňují klientům změnit své rozhodnutí třeba desetkrát. Někdy také poškozují renomé hotelu příliš subjektivním hodnocením. Pravda, pro klienta je tato svoboda výhodou, ale pro druhou stranu už méně.

Srpen je v Itálii hlavní doba dovolených a bývaly doby, kdy byl dokonce stanoven omezený počet automobilů přepravených na ostrov, aby nedošlo k dopravnímu kolapsu. Bývalo. Při procházce po hlavní nákupní ulici městečka Ischia Ponte je zřejmé, že řada obchodů i restaurací změnila majitele, některé prostory jsou dokonce

zavřené. Optimisticky nutno přiznat, že zároveň vznikají nové trendy bary i obchody; podnikavý italský duch zkrátka neutuchá.

Během pobytu na Ischii si neodpustím návštěvu Neapole, města, kde jsem strávila téměř deset let života. Radnici dnes šéfuje středolevicový primátor Luigi de Magistris a zdá se, že pokračuje v obrodném procesu započatém Bassolinovou érou. Nechvalně známé odpadky z ulic zmizely a město je jedno velké staveniště. Snad každá druhá památka je pod lešením a panorama hyzdí bezpočet stavebních jeřábů. Však si také stěžovala jedna kamarádka, která chystala v té době svatbu, že si nebude moci ani pořídit tradiční svatební fotografie. Na staveništích ovšem panuje čilý ruch. Stále se intenzivně pracuje na dokončení stanice metra Piazza Municipio, kde byly objeveny další archeologické nálezy. Před radnicí našla stálé místo nádherná barokní Neptunova fontána z roku 1600, donedávna schovaná v uličce via Medina. Restaurovaná a naplněná vodou je skutečným skvostem Neapole, oázou klidu, kde si turista může odpočinout od dopravního hluku. I ten se však citelně zmírnil. Neapoltánci stále více využívají nové linky metra spojující čtvrt' Vomero s hlavním nádražím, jejíž vybudování trvalo celá desetiletí. Výsledek ovšem stojí za to. Motivem elementů vzduch, země a moře se inspiroval design metra Via Toledo, která sahá do neuvěřitelné hloubky. Cestující metra provázejí při sestupu nejprve odstíny bílé, pak hnědé a nakonec modré mozaiky s průhledem světla odshora, je to nepopsatelná nádhera. *Napoli ritrova il suo splendore*, jak s oblibou říkají pyšní obyvatelé. Město znovu nachází svůj ztracený lesk, svou dávnou slávu.

Ráda bych popřála všem členům Společnosti krásné léto a dovolenou, ať už ji stráví doma, v Itálii či kdekoli jinde.

Lenka Uchytlová

ZAPEČENÉ SARDINKY SE ZELENINOU A CHLEBEM

Ingredience pro 4 osoby

Doba přípravy: 1 hodina a 10 minut

- 800 g keřkových rajčat
- 500 g čerstvých sardinek
- 180 g lilků
- 120 g cuket
- 100 g uvařených fazolek
- 90 g jarní cibulky
- 90 g mrkve

- 60 g papriky
- citrón
- kapary ve slaném nálevu
- česnek
- bazalka
- petrželová nat'
- sardský chléb carasau
- olivový olej extra vergine
- sůl

Sardinky dobře očistěte a pod tekoucí vodou propláchněte. Zbavte je kostí a rozevřete do tvaru otevřené knihy.

Sardinky rozprostřete na plech, zakápněte olejem, posypte nastrouhanou citronovou kůrou a přidejte několik natrhaných lístků bazalky. Nechte marinovat po dobu, než si připravíte ostatní ingredience.

Zeleninu očistěte: fazolky rozřízněte po délce, jarní cibulku nakrájejte na kolečka, cuketu, lilek, mrkev nakrájejte na kousky a dejte stranou. Rajčata též nakrájejte na kousky.

V pánvi na 3 lžících oleje orestujte nakrájený česnek, přidejte hrstku petrželky a opláchnuté kapary. Po chvíli přidejte rajčata a cca 25 minut nechte vařit. Na závěr dle chuti osolte.

Ostatní zeleninu orestujte: do pánve nalijte 3 lžice oleje, přidejte lehce osolený lilek a po 1,5 min přidejte jarní cibulku, poté mrkev, po další minutě papriky a poté nakrájené cukety. Po 1–2 minutách restování přidejte fazolky, osolte, promíchejte a odstavte.

Část zeleninové směsi rozprostřete do zapékací nádoby, překryjte celou plochu chlebem nalámaným na větší kusy a na chleba rozprostřete sardinky vyjmuté z marinády. Dále vrstvěte v pořadí zelenina, chleba, sardinky a opět zelenina.

Rozdrobte zbylý chleba na poslední vrstvu zeleniny, zakápněte olejem a dejte péct na 200 °C na 20 minut.

Rajčata rozmixujte, vznikne omáčka.

Zapečenou zeleninu se sardinkami z trouby vyjměte a ihned podávejte s rajčatovou omáčkou.

text: www.lacucinait.cz

Informace členům a příznivcům

- Společnost přátel Itálie, **pobočný spolek Praha zve členy a příznivce na číši vína ve čtvrtek 23. 7. v 17.00 do Garden Café Taussig, Vlašská 344/25 Praha 1**. Na setkání je symbolické vstupné 50 Kč, které se bude vybírat při vstupu. Potvrzení účasti na eva.poddaná@seznam.cz
- Opět připomínáme: **Uhradili jste již roční členský příspěvek na rok 2015 a nezapomněli jste na to ani v loňském roce?** Pokud si nejste jistí, zeptejte se nás, rádi Vás budeme informovat. Současně si Vás dovoluujeme upozornit, že pro neplacení členských příspěvků po dobu dvou roků, Vám může být podle stanov členství zrušeno. Usnesením VIII. valného shromáždění byla potvrzena **minimální výše ročního příspěvku 200 Kč pro zaměstnané a 100 Kč pro studenty a důchodce s tím, že každý člen zváží podle svých možností i vyšší příspěvek. Číslo účtu pro poukázání členského příspěvku je 1937698369/0800**. Pro snazší identifikaci úhrady je dobré uvádět jako variabilní symbol č. členského průkazu. Pokud je nemáte po ruce, uvádějte Vaše jméno a příjmení a za který rok příspěvek platíte. Již předem Vám děkujeme za splnění členské povinnosti, ke které jste se zavázali podpisem členské přihlášky.
- **První pololetí 25. ročníku kurzů italštiny** pořádaných naší společností v budově Malostranského gymnázia v Josefské ulici č. 5 v Praze 1, bude zahájeno v pondělí 28. až středu 30. září. Podrobný rozvrh všech stupňů, počínaje úplnými začátečníky až po kurzy konverzační zveřejníme na www.prateleitalie.eu nejpozději počátkem září, včetně způsobů jak je možné se přihlásit.
- **Prosíme členy, kteří:**
- **si přejí doručování zpravodaje poštou**, aby nám oznámili případnou změnu adresy;
- to dosud neudělali, aby nám sdělili, zda si přejí **Zpravodaj v tištěné nebo v elektronické podobě**;
- nám dosud nedali **e-mailovou adresu**, aby ji co nejdříve sdělili na eva.poddaná@seznam.cz.

Rostislav Pietropaolo

OBSAH 2. ČÍSLA XX. ROČNÍKU ZPRAVODAJE SPOLEČNOSTI PŘÁTEL ITÁLIE

Epilog k oslavám 25. výročí založení Společnosti přátel Itálie	1
Usnesení VIII. valného shromáždění Společnosti přátel Itálie	7
Aktuálně k dění v Česku a v Itálii	9
Za jedno Euro autobusem z Říma do Milána	11
Úžasný ohňostroj v Benátkách. Festa del Redentore - Svátek Spasitele	11
Delegace Plzeňského kraje navštívila partnerský region Trentino	13
K&K František Krátký a Pavel Kopp dva pohledy na Itálii	15
Korunovační jízda Karla IV. před 660 lety	16
Sbohem, condottiere!: Deník cesty Simonetty Buonaccini. Recenze knihy Nelly Mlsové	18
Místa mému srdci blížká v proměně času	20
Recept: zapečené sardinky se zeleninou a chlebem	23
Informace členům a příznivcům	25

Na autorské a redakční přípravě tohoto čísla se podíleli

Josef Kašpar, Pavel Kopp, Michaela Krčmová, Miloš Křepelka, Nella Mlsová, Rostislav Pietropaolo, Eva Poddaná, Kateřina Reimitzová, Lenka Uchytílová

Jazyková korektura

Václava Smetáčková

Technická spolupráce

Zdeněk Sladký

ZPRAVODAJ SPOLEČNOSTI PŘÁTEL ITÁLIE

Zapsán v evidenci periodického tisku pod číslem MK ČR E 14783

Vydává Společnost přátel Itálie, registrovaný spolek, IČ: 00564842